Irodalmi pályázat – próza kategória

Viski Rajmund 11. I osztály

Victorius király kutyái

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy király, akit Victoriusnak hívtak. Ez a király a kegyetlenségéről és a szívtelenségéről volt ismert. Nincstelen szegény emberektől orozta el a lúdjaikat, csirkéiket és disznóikat, csakhogy ő mindennap fényűző életet élhessen, és megkérdőjelezhetetlenné tegye hatalmát. A királynak volt mitől tartania, hisz népe folyamatosan fellázadt ellene. Támadták a királyi udvart, és számon kérték királyukat, hogy miért veszi el a szegény embertől azt, amiért ő nagyon sokat dolgozott. A király a lázadókat sorra kivégeztette. Már kezdett belefáradni népe irtásába, de tekintély parancsoló szeretett volna maradni népe szemében, hogy féljék hatalmát.

Egy napon Victorius tanácsadója odalépett a királyhoz és így szólt:

-Őfelsége! Mint tanácsadó, kötelességemnek érzem, hogy felvessek önnek egy lehetséges megoldást a jelenlegi problémára!

-Na, kivele!- válaszolta azonnal a király. A tanácsadó azt javasolta az uralkodónak, hogy a kincstárból vegyen ki annyi pénzt, hogy vehessen magának veszélyes vérebeket, akik majd megvédik a királyi udvart. Victorius makacsul ragaszkodott a vagyonához, de be kellett látnia, hogy talán ettől majd a pórnép meghátrál. Így hát beleegyezett a király. Elküldte legfőbb csatlósát, hogy vegye meg neki a környék legveszélyesebb kutyáit. A szolga négy napon és négy éjen át kereste a legveszélyesebb kutyákat, mire végre visszatért a palotába. Hozott magával három vérszomjas fenevadat. Az uralkodó nagyon megörült a kutyáknak. Azonnal enni adott nekik, és elhalmozta az ebeket minden jóval. A palota udvara köré magas falakat építtetett, majd a kutyáit közvetlen a palota bejáratához láncolta. Akik átlépték a magas falakat, azokat egytől egyig mind széttépték a vérszomjas ebek. A király elégedett volt kutyáival. Hírük hamar elterjedt a vidéken. Mindenki tartott tőlük, egyetlen embert kivéve.

János volt a legravaszabb ember a falujában. Bárkinek kiforgatta a zsebeit észrevétlenül, hogy a napi betevőjéről gondoskodjon. Megunta a szegény életet, ezért elhatározta, hogy felmegy a palotába, és ellopja a király vagyonát. Az emberek próbálták lebeszélni őt, mondván, hogy ekkora hatalmassággal szemben nem lehet esélye, de János rájuk se hederített. Szeme előtt csak a cél lebegett, hogy majd gazdag fényűző életet fog élni. Veszíteni valója nem volt. Rászedte legjobb barátját, Ferdinándot, hogy tartson vele. Hajnalba útra is keltek. Mentek, mendegéltek, átmentek a sötét erdőn, átkeltek rengeteg városon, mígnem elértek a király városába. Megvető tekintettel bámulta az úri nép a két szegény legényt. János nem jött zavarba, kihúzta magát, majd megszólalt: -Na, merre van a királyi udvar?

Zavartan nézett rá, majd hangos nevetésbe tört ki a gazdag népség. Bolondnak nézték Ferdinándot és Jánost, pedig ők komoly szándékkal érkeztek Victorius városába. János hirtelen haragra gerjedt, elővette kopott táskájából a boros üvegjét, majd a hozzá legközelebb álló úriember fején darabokra törte. Mindenki riadtan nézett ezután a két férfira.

-Mitől hiszitek többnek magatokat?- kiáltotta János, majd a földön fekvő férfira nézett- Ugyanúgy ömlik a vér a fejedből, mint nekünk. Te sem vagy sebezhetetlen. Nekünk is ugyanannyi jogunk van a fényűző életre, mint nektek. Utoljára kérdezem: Hol van a palota?

A gazdagok mind egy irányba mutattak, a folyón túlra. Ferdinánd köpött egyet köszönetképpen, majd folytatták útjukat. A folyóhoz érve már látták a hatalmas falakat. Ahogy ott álltak a hatalmas épület közelében, a fiúk kissé megtorpantak. János erőt vett magán, és azonnal elkezdte levenni ruháit.

–Vetkőzz barátom! Úszva kelünk át a folyón.

Ferdinánd nem szólt semmit, némán vetkőzni kezdett. A hidakat őrizték, így hát ott nem mehettek át. A két férfi belemártózott a vízbe, majd gyors tempóban úszni kezdtek. Hosszasan küzdöttek a vad hullámokkal, mire végül átértek. Felöltöztek hát, majd felmásztak a hatalmas falra. Ferdinánd kissé megfáradtan ücsörgött a kövek legtetején. Onnan ráláttak a bejáratra. A mérges ebek már morogtak, hisz messziről érezték a két fiú szagát.

-Ne félj pajtás!- szólt mosolyogva János - Mindent kiterveltem előre, csak csináld azt, amit mondok.

Ferdinánd némán bólintott, majd lemásztak a fal belső felén. A kutyák vadul ugatni kezdtek, amint meglátták a két idegent. – Jól figyelj rám, barátom!- suttogta Jani - lépj közelebb a kutyákhoz, de nagyon vigyázz! Ferdinánd homloka gyöngyözött a verítéktől, de eleget tett barátja kérésének. Ekkor János hirtelen meglökte hátulról a barátját, és a kutyák szinte másodpercek alatt darabokra tépték szegény Ferdinándot. Ez idő alatt János belépett a palota ajtaján. Lábujjhegyen lépkedett fel a csigalépcsőn. A lépcsősor legtetején volt a király szobája. Benyitott a fiú, a király mélyen aludt. Nyugodtan alhatott, hiszen tudta, hogy majd a kutyái megvédik őt. A fiú nem tétovázott, kinyitotta táskáját, majd gyorsan belepakolta Victorius összes aranyát. Miután végzett, felkapta vállára a kopott bőrtáskáját, majd mosolyogva a király fölé hajolt: -Téged nem bántalak! Majd az idő ellened fordul!

Megpaskolta a király kerekded hasát, majd távozott.

Másnap reggel Victorius azonnal maga elé hívatta az udvar népét, és kérdőre vont mindenkit. Senki sem tudott magyarázatot adni, hogy hová tűnt a kincs. Victorius hirtelen haragra gerjedt, és azonnal elbocsátotta az összes testőrét. Teltek múltak a napok majd a hetek. Victorius magára maradt a hatalmas palotájában együtt a három éhes kutyával. Nem mert kilépni palotájából, hisz már több volt az ellensége, mint a barátja. Eltelt egy hónap. A király a megmaradt javakat mind felélte. Megette a néptől lopott ludakat, tyúkokat, disznókat. A király olyannyira csak a saját sorsán aggódott, hogy a kutyáiról teljesen megfeledkezett. Egy nap a király elhatározta, hogy kiáll a népe elé és a kutyáival mindenkit megölet, míg meg nem lesz az összes aranya. A király kilépett az ajtón, de amint átlépte az aranyozott küszöbét, az éhes kutyák rögtön rávetették magukat és széttépték.

János a mai napig vidáman és lelkiismeret-furdalás nélkül él a királytól lopott vagyonából, még ha ezért hátba is kellett szúrnia a legjobb barátját. Ő lett a környék leggazdagabb embere. Volt mitől tartania. Egy napon úgy határozott, szerez magának kutyákat, hogy megvédjék vagyonát…